

2014 aasta kokkuvõte.

Allpool siis väike kokkuvõte aastast 2014

Hooaeg algas klassifitseerumisega Mallorcal, kahjuks võistelda seal veel ei õnnestunud.

Minu päris esimene invapurjetamise võistlus oli maikuus Hollandis, Medemblik´i linnas. Võistlus toimus nii-öelda Hollandi sisemerel. Paadi tunnetus just tugevamate tuultega ja ütleme ikkagi vähene veetundide arv ehk siis vähene kogemus andsid sel võistlusel mulle 22 ehk eelviimase koha. Paat ka lagunes veidi liiga palju aga ise jäin ma võistlusega rahule – kuskilt tuleb ju pihta hakata. Purjetamises kahjuks ei ole võimalik kohe tippu jõuda (ja paljud ei jõuagi sinna kunagi :)), paremad ja kogenenumad purjetajad ütlevad, et õige paadi tunnetus ja võistlustunne tuleb alles ca 200 veetunni järel.

Peale Hollandi regatti sain korra paadi kodus vette lasta, ühe kolmapäeva regati ära sõita, mis õnnestus ka võita :). Suurte avamerejahtidega koos võisteldes on nii, et sa võid küll füüsiliselt viimasena finišeerida aga kuna paat on niipalju teistest väiksem, et vabalt võib ümberarvestatud tulemus hoopis võiduks pöörduda – nii ka seekord läks :).

Järgmiseks võistluseks tuli Pihkva XI regatt/Venemaa Cup, mis toimus Pihkva järvel, Krivski külas. Minu viimane Venemaa külastus jäi vist aastasse 1993 - seega tundus see eriti põnev kogemus tulevat. Võistlus ise aga oli nii-öelda Venemaa meistrivõistlused 2,4mR klassis. Samas toimusid ka sõidud teistele jahiklassidele. Kolme päeva jooksul saime pidada 7 võistlussõitu millest 2 mul õnnestus ära võita, kokkuvõttes saavutasin 3 koha. Venemaa ise pakkus aga ohtralt üllatusi nii heas kui halvas mõttes. Kuigi olime Eesti piirist ainult ca 30 kilomeetri kaugusel siis eluolu on seal ikka kardinaalselt Eesti elust erinev ja lood sarjast „Võimalik vaid Venemaal“ on seal reaalsus – üks parim näide sellest: hotellikompleksist viis ilus asfalteeritud tee sadamasse aga seda tohtisid kasutada vaid uhkete maasturitega hotellikompleksi kõige kõrgemad ülemused – ülejäänud kes tahtsid sadamasse saada pidid kasutama liiva/kruusa„teed“ mis koosnes aukudest, teadmata sügavusega järvedest, roobastest ja küngastest. Meie auto põhi sai seal nii mõnegi kriimu ja matsu, õnneks mitte ühtegi kabelimatsu :). Ülejäämisel aastal tahetakse sealsamas sadamas korraldada ühe teise jahiklassi (Micro) maailmameistrivõistlusi – loodan, et ehk teevad ka selleks ajaks ka lihtsurelike tee korda. Venemaale minekul saime tollis ca 2 tundi pabereid täita aga tagasi tulles panin medali kaela ja poole tunniga saime kõik piiritoimingud tehtud . Igal juhul oli see üks väärt kogemus.

Veel sain sel aastal võistelda oma paadiklassis Soome meistrivõistlustel ja Soome karika viimasel etapil. Need võistlused toimusid Rauma linnas nädalase vahega augusti esimesel ja teisel nädalavahetusel. Soome meistrivõistlustel maadlesin tehniliste probleemidega (teatud otsad

Purjes on tuul

Parapurjetaja Anre Nõmme blogi
<http://www.anrenomme.ee>

(nöörid) lihtsalt ei pidanud pingele vastu ja purunesid) ja tulemus jäi pigem kesiseks (25-s koht). Rõõmu tegi aga võistluse viimase sõidu võit – kuigi sellest oleks võinud ka napilt ilma jääda kuna vahetult peale finišeerimist kaotas mu paat tänu roolimehhanismi purunemisele juhitavuse. Õnneks sain olukorra merel macaivari kombel teibiga parandatud ja kuna tuuleolud enam rohkem sõite pidada ei lasknud siis sain nii-öelda teibitud rooliga rahulikult sadamasse tulla ja korralikult rooli ära parandada. Soome teine võistlus oli tulemuse poolest parem, võistlus ise ka rohkem rahvusvaheline (lisaks minule osales 2 rootslast ja võistluste korraldaja oli ka eestlane). Võistluse võitis sel hetkel valitsev maailmameister rootslane Stellan Berlin – kes oma maailmameistritiitlit septembris Kanadas ka edukalt kaitses. Ise olin sel võistlusel 18-s. Soome võistlused ei olnud nii-öelda päris invapurjetamise võistlused. See paadiklass on Soomes väga populaarne ja seal on kõik võistlused nii-öelda lahtised – võivad osaleda nii puudega kui ka tavalised sportlased. Puuetega sportlaste osakaal on Soomes ca 20-25%. Heaks kogemuseks olid need 2 võistlust igal juhul, sest järgmise aasta tava MM toimub just sealsamas. Selles paadiklassis on kahed maailmameistrivõistlused: MM puuetega sportlastele ja nii-öelda tava MM kõigile sportlastele.

Augusti lõpus toimusid Kanadas IFDS (Rahvusvaheline Invapurjetamise Föderatsioon) MM – kus selgusid ka esimesed 8 riiki kes pääsevad Rio 2016 a paraolümpiale. Ise mul sellel võistlusel kahjuks osaleda ei õnnestunud. Viimased 7 riiki kes pääsevad olümpiale selguvad järgmise aasta IFDS MM-I Austraalias.

Minu purjetamise hooaja lõpetasid jällegi kodused võistlused avamerejahtidega rinda pistes. Kuressaare meistrivõistlustel saavutasin väiksemate jahtide hulgas kolmanda koha ja kolmapäevase seeriavõistluse lõpetasin 7 kohaga.

Kokkuvõtteks jäin ise aastaga rahule, oli nii magusaid võite kui ka muret ja meelehärmi tegevaid kaotusi – aga selline see purjesport juba on – paremaks saab minna ainult rohkem harjutades ja veel rohkem võisteldes.

Suur tänu kõigile kes mind on toetanud